Цвѣтето съ кървавитѣ капки

(Предание)

Било чудно пролѣтно утро въ Палестина. Току-що изгрѣлото слънце заливало съ потокъ топли лѫчи земята. По зеленитѣ ниви, по ливади, градини и лозя — още блѣстѣли голѣми капки вечерна роса. Лека мъгла се разтилала надъ долинитѣ и малко по малко се топѣла подъ златнитѣ слънчеви лѫчи. Въ въздуха се носѣло пѣние на птички, лѣтѣли и бръмчали разнообразни насѣкоми. Въ „обетованата земя", въ земята, дето „текло млѣко и медъ", царувала разкошна пролѣть . . .

Въ това свѣтло утро светото семейство пѫтувало отъ Назаретъ за градеца Иута, на госте у сродницата Елисавета, майка на И. Кръстителя. Пѫтьть минавалъ презъ каменистата Самария и билъ труденъ. Пѫтницитѣ се движели бавно. А когато прохладното утро било замѣнено съ горещия день, то пѫтуването ставало още по-тежко и тѣ се уморили.

Най-после светото семейство решило да си почине. Жажда измѫчвала малкия Иисусъ. Той искалъ да пие вода, но наблизо нѣмало изворъ. Тогава Иисусъ откѫсналъ единъ бѣлъ цвѣтецъ и почналъ да го дъвче. Бодли отъ стеблото уболи рѫката Му и потекли капки кръвь. Като видѣла това светата майка, побързала да вземе цвѣтето отъ рѫцете на Сина си.

Минало известно време. Светото семейство се връщало за дома си. Дошли до мѣстото, дето нѣкога си починали . .

Край пустия по-рано пѫть сега расло голѣмо дърво, а подъ него земята била усѣяна съ бѣли цвѣтя, като че покрита съ снѣгъ . . . Само че тѣзи цвѣтя не били съвсемъ бѣли, но по краищата на вѣнчетата имъ имало кървавочервени капки . .